

ALICANTE Y LA CRISIS MEDIOAMBIENTAL

Tribuna

Juan José Hernández Samaniego

► CEO de Green Waste to Energy

La jovencita **Greta Thunberg** que ha removido los cimientos de las conciencias de miles de personas sobre los efectos negativos del cambio climático afirmó ante dirigentes internacionales en la cumbre de Polonia del pasado año aquello de que «no podemos solucionar una crisis sin tratarla como una crisis». Y ahí estamos, sabemos que Alicante recicla apenas un 8% de la basura que genera en un año y seguimos sosteniendo un modelo de gestión de residuos que se basa en medidas inmovilistas y parte en prejuicios del siglo XX arrastrados al siglo XXI.

Las cifras de residuos que terminan enterrados en la planta de la ciudad de Alicante (el 77% de las 212.494 toneladas que se gestionan, según el artículo publicado en este medio el 26 de agosto) demuestran tres cosas. Una, que estamos ante una crisis; dos, que el modelo de finales del siglo XX de gestión de

residuos no está siendo útil; tres, que los prejuicios sobre gestión y valorización de los años 80 no pueden frenar la aplicación de nuevas tecnologías del siglo XXI. Y también demuestran una realidad, que a pesar de todo seguimos sin actuar como si estuviéramos en crisis. Sin mover nada, sin dudar de nada, sin plantearse nada nuevo.

Estos lastres hacen que sea materialmente imposible desarrollar una verdadera economía circular que no sólo se base en la sustentación de negocios redondos, como es enterrar sin más, sino en la generación de un modelo de reducción de residuos, recuperación y reciclaje, y en último caso, su valorización siempre y cuando sus efectos en la atmósfera serán cercanos a cero. Hay que hacer caso a Thunberg y llegado a este momento «lo único sensato es tirar del freno de mano».

Porque seguir igual, no hacer nada, también es una forma de actuar. De dejar pasar el tiempo y de seguir enterrando lo que nos molesta a la vista, con tasas de recuperación mínimas y de reciclaje testimoniales. Todo ello, para seguir enterrando basura bajo nuestros pies como único remedio, sin pensar que faltará suelo para esconder aquello que hoy parece que nos sobra. El redactor de INFORMACIÓN, **Andrés Valdés**, lo describe claramente en su artículo: *Cifras deprimentes de reciclaje y de gestión de residuos en la ciudad de Alicante*. Una situación que, por desgracia no es

la excepción, sino lo común en casi todos los territorios.

Hace falta un cambio, hace falta menos marketing y más acción. O más acción con mejor marketing. Las plantas de este siglo no pueden funcionar con modelos de gestión del siglo pasado. Hay que mejorar las políticas de gestión de residuos para hacer frente a los objetivos de 2030, que a día de hoy tan lejos tenemos de conseguir. Y Alicante, toda la fachada litoral del Mediterráneo, debería hacer un esfuerzo extra para ello,

puesto que estamos en unas de las zonas donde los efectos del cambio climático impactarán con mayor fuerza.

Primero debemos apostar por reducir nuestra cantidad de residuos. Tenemos que lograr una optimización de los sistemas de reciclajes integrales de todos los materiales, y modernizar nuestras plantas de tratamiento de residuos para que esa cifra del 8% conocida en la ciudad de Alicante se pueda multiplicar por 10 a corto plazo. Y en último paso, lograr aplicar una valorización de aquella fracción rechazada imposible de reciclar para abandonar para siempre la opción del enterramiento de residuos bajo la alfombra de la vergüenza de aquellos que no se atreven a hacer otra cosa. Tecnología suficiente hay, y fondos económicos también si entendemos cual es la prioridad que nos marca la adolescente sueca en nombre de las futuras generaciones que habitarán este planeta: «Ustedes dicen que aman a sus hijos por encima de todo, pero les están robando su futuro ante sus propios ojos», nos decía con crudeza.

Y lo cierto es que el futuro ya está aquí, tenemos soluciones para hacer frente al presente y mejorar la vida de los que están por venir. Tenemos la tecnología, el conocimiento y la capacidad de revertir lo que nos contaba el periodista en su artículo, que nuestras cifras sigan siendo deprimentes para que nuestro futuro termine siendo descorazonador.

Tribuna

Josep Miquel Bausset

► Monjo de Montserrat

El dilluns 17 de juny es va presentar l'*Instrumentum Laboris*, el document de treball per al Sínode de l'Amazònia, que tindrà lloc al Vaticà del 6 al 27 del pròxim mes d'octubre. Aquest text servirà perquè els pares i mares sinodals reflexionen i donen «resposta a les diverses situacions» que viu l'Amazònia i d'aquesta manera busquen «nous camins que possibiliten un kairós», és a dir, un temps de gràcia «per a l'Església i per al món».

L'*Instrumentum Laboris* consta d'una introducció, tres parts i una conclusió final, amb un total de vint-i-un capítols.

Va ser el papa **Francesc** qui el 15 d'octubre de 2017 va anunciar la celebració d'aquest Sínode de l'Amazònia, amb l'objectiu que siga «un instrument privilegiat per escoltar el poble de Déu».

El capítol 1 de la primera part tracta sobre «la veu de l'Amazònia, la defensa de la vida davant l'explotació, la vida amenaçada per la destrucció i l'explotació ambiental i la violació dels drets humans».

EL SÍNODE DE L'AMAZÒNIA

El capítol 2 d'aquest document presenta «la bellesa i l'amenaça del territori» i el 3, «la inculcació i la interculturalitat».

El capítol 4 ens presenta el «diàleg i la missió en un món pluricultural i plurireligiós».

Pel que fa a la part segona, aquest text ens mostra la importància de «l'ecologia integral i el clam de la terra i dels pobres».

Així, el capítol 1 d'aquesta segona part ens presenta «el clam amazònic per l'amenaça que viu aquesta terra» i la importància de desenvolupar una «ecologia integral», per tal d'evitar «la destrucció de l'Amazònia».

El capítol 2 presenta la problemàtica dels «pobles vulnerables» i el drama de «la violència contra les dones».

El capítol 3 posa l'accent en «les conseqüències de les migracions» i el 4, en «l'urbanització de l'Amazònia».

El capítol 5 se centra en el drama de «les famílies amazòniques, víctimes del colonialisme en el passat i del neocolonialisme en el present». I el 6 tracta el tema de la corrupció, veritable «flagel moral estructural».

El capítol 7 d'aquesta segona part ens presenta la qüestió de «la salut i les medicines tradicionals», el 8, «l'ensenyament integral com a trobada» i finalment el 9 desenvolupa «la conversió ecològica».

La tercera part de l'*Instrumentum Laboris* es titula: «Desafiament i esperances» en una «Església profètica a l'Amazònia».

El capítol 1 tracta el tema de l'Església «amb rostre amazònic». Per això el capítol 2 parla del «desafiament de la interculturalitat i interculturalitat», per així «evangelitzar les cultures».

El capítol 3 d'aquesta tercera part ens mostra el tema tan important (i tan oblidat per l'Església Valenciana) d'«una litúrgia inculurada».

El capítol 4 és el que més ressò ha tingut als mitjans de comunicació, ja que, davant la disminució de preveres per presidir l'Eucaristia, aquest capítol presenta la possibilitat de «promoure vocacions autòctones d'homes i de dones indígenes» que «prediquen des d'un profund coneixement de la seua cultura i de la seua llengua».

Per això aquest capítol obri el debat sobre el celibat, ja que «estudia la possibilitat de l'ordenació prebiteral de persones, encara que tinguin una família constituïda i estable». I és que cal tindre molt en compte si és més important el celibat que l'Eucaristia. Com ha dit el teòleg **José Mª Castillo**, «Jesús instituí l'Eucaristia, no el celibat». Per això és més important que les comunitats cristianes no es

queden sense Eucaristia, encara que la presidència de la celebració recaiga en un ministre casat, que no que els ministres ordenats siguin cèlibes i per la seua escassetat hi hagen cristians que no puguin tindre Eucaristia.

Aquest mateix capítol presenta també la possibilitat de conferir algun «ministre oficial a la dona», tot destacant la necessitat i la importància «de l'aprenentatge de la llengua i la cultura» per part dels ministres ordenats que vénen de fora, perquè així puguem entendre els cristians que serveixen en el ministeri de la Paraula o en l'Eucaristia, una assignatura pendent a l'Església valenciana, que a la litúrgia arracona i menysprea, en ple segle XXI, la llengua de **Sant Vicent Ferrer**.

El capítol 5 tracta de «l'evangelització de les ciutats» i el 6, del «diàleg ecumènic i interreligiós». El capítol 7 estudia la «missió dels mitjans de comunicació» i finalment, el 8 i últim, del «rol profètic de l'Església i la promoció humana integrals».

Com ha dit el bisbe brasiler de Roraima, **Mario Antonio da Silva**, «el Sínode ha de vindre a l'encontre, no d'expectatives sinó de les necessitats de les comunitats de l'Amazònia». Per això, entre altres mesures, debatrà la possibilitat d'ordenar preveres a hòmens casats.

Com ha escrit el cardenal **Claudio Hummes**, relator general del Sínode, aquesta assemblea ha d'afrontar amb valentia temes com «la crisi climàtica i ecològica, una Església més missionera o el dret universal a l'aigua» de tots els pobles.

Servirà perquè els pares i mares sinodals reflexionen i donen resposta a les diverses situacions que viu l'Amazònia